

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Un rei pobre, una llum nova

El papa Lleó, en la seva exhortació *Dilexi Te* ens recorda que «l'evangelista Lluc, narrant l'arribada a Betlem de Josep i Maria, ja a punt de donar a llum, observa amb amargor: "No havien trobat lloc a l'hostal" (Lc 2,7). Jesús va néixer en condicions humils, ... va ser posat en una menjadora i, molt aviat, per salvar-lo de la mort, els seus pares van fugir a Egipte» (cf. Mt 2,13-15). I encara, més endavant, diu que «no hi va haver cap lloc acollidor ni tan sols a l'hora de la mort, ja que el van conduir fora de Jerusalem per crucificar-lo (cf. Mc 15,22). En aquesta condició es pot resumir clarament la pobresa de Jesús» (núm. 19).

Som a punt de celebrar la festa de l'Epifania, la festa dels Reis com diem popularment, la segona gran festa d'aquest temps de Nadal. És com l'altra cara de la moneda de la mateixa festa. L'infant pobre que s'ha manifestat als pastors i al poble d'Israel, ara ho fa a tota la humanitat representada en aquells savis vinguts de terres llunyanes seguint el rastre d'una estrella que els havia intrigat tant com per posar-se en camí.

Més enllà del fet entranyable i de la dimensió familiar que comporta la festa de l'Epifania, que ens porta a tots records de la nostra infantesa i que ens ajuda a mantenir les nostres tradicions, aquesta festa ens ajuda a reflexionar una vegada més sobre la manera com el Senyor ha volgut venir al món i manifestar-se a tota la humanitat.

Com ens recorda el Sant Pare, Déu ha volgut fer-se home en la petitesa d'un infant, en la pobresa i senzillesa d'una vida familiar, en el caliu i la tendresa de Maria i Josep, i en una societat dividida i enfrontada, en la realitat dura d'una terra convulsa i tensionada per les guerres i els enfrontaments. Podríem dir que Jesús va

viure i patir totes les situacions més dures de l'esser humà, mostrant d'aquesta manera la proximitat de Déu a tota realitat humana, començant per les situacions més dures i dramàtiques de les persones i els pobles. I és que Déu ha volgut redimir la humanitat d'una manera ben misteriosa, rebaixant-se tant com ha pogut.

Però enmig d'aquesta situació, l'evangel·li ens mostra espurnes de veritable esperança. Aquells savis vinguts de terres llunyanes són signe d'aquesta esperança de la humanitat i de l'anhel de veritat dels homes i dones de totes les èpoques, i que són capaços de descobrir Déu en un infant i adorar-lo tot fent-li presents com l'or, l'encès i la mirra.

La tradició ha posat nom a aquestes enigmàtics personatges. Melchior, Gaspar i Baltasar representen la humanitat que és capaç d'enlairar la mirada més amunt de les realitats visibles per descobrir els signes que ens porten a creure en la pre-

sència de Déu. I saben posar-se en camí, sortint de les seves comoditats, de la seva seguretat, de la seva zona de confort com es diu ara, per anar a l'encontre del desconegut. I saben acudir a la Paraula de Déu per cercar la interpretació dels signes de la vida, sense deixar-se manipular pels poderosos del moment que, àvids de poder, volen destruir la vida de l'infant. I seguint la llum de la estrella arriben on hi ha la presència de Déu fet home i adorar-lo, per oferir-li el més preuat que porten a les seves alforges. Ells són signe de la fe posada en pràctica, de l'esperança com a motor i vivint la caritat, l'amor de Déu.

Un rei ben pobre, que és capaç de moure els cors cap a Ell i cap als altres. Que l'Epifania ens ajudi a nosaltres també a descobrir la llum veritable i a ser-ne testimonis enmig de les nostres famílies, enmig del món. No ho oblidem, seguim l'estel, la llum que ens visita venint del cel, per ser llum també nosaltres per als nostres germans.

ENTREVISTA

Estudis joànics

JORDI CERVERA

El proper dissabte 24 de gener se celebrarà a Montserrat la I Jornada Catalana d'Estudis Joànics. Serà el primer acte arran del centenari de la publicació de la Bíblia de Montserrat (1926) i de la Fundació Bíblica Catalana (1928). La Jornada se centra en estudis joànics —Evangeli, Cartes i Apocalipsi— per agrair el mestratge d'especialistes que ens han deixat darrerament, com Pius-Ramon Tragan i Josep-Oriol Tuñí. Fra Jordi Cervera, caputxí i biblista, és un dels organitzadors.

Quin serà el contingut de la Jornada?

Hi haurà dues conferències de dos biblistes coneguts de la temàtica, que han participat en l'itinerari bíblic català. D'una banda, Xavier Alegre compararà la figura de Jesús a l'Apocalipsi amb la de l'evangeli de sant Joan. I, de l'altra, Enric Cortès ens parlarà sobre els dolors del part messiànic, una expressió de l'evangeli de Joan molt present a la literatura jueva. Al final tindrà lloc un debat amb els ponents.

Què té l'evangeli de Joan que el fa atractiu?

El quart evangeli és més enigmàtic que els altres, per això és més atractiu. Presenta un vocabulari particular i repetitiu, amb llargs discursos de Jesús que insisteixen en proclamar la seva condició divina. La preparació sempre és bona per entendre'l millor, però també ho és l'empatia i la sensibilitat per captar el batec contemplatiu dels seus capítols.

A l'acte també presentareu un llibre amb aportacions molt valuoses...

Sí, es presentarà el volum *I habità entre nosaltres* (Jn 1,14) (CPL Llibre 66), amb quinze aportacions inèdites de dones i homes biblistes catalans, entre els quals es troba la del recentment traspassat professor Josep Rius-Camps, que mostren el ric ventall d'aproximacions que actualment gaudeixen els estudis joànics.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

De Teresa de Jesús a la música contemporània: la mística que torna

En temps de santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu, la paraula *mística* evocava una experiència profunda de l'ànima: la trobada amb Déu que transforma la vida. Aquells homes i dones de foc parlaven d'un amor que desbordava els límits del jo, un èxtasi que no era evasió, sinó plenitud. Avui, segles després, el filòsof britànic Simon Crichtley torna sobre aquesta paraula gairebé oblidada i la rescata per al nostre temps. En la seva obra *Misticisme*, proposa mirar el món amb una sensibilitat més oberta, capaç de percebre l'invisible, de deixar-se tocar per la bellesa, l'art o la música.

Crichtley observa que l'ésser humà contemporani viu atrapat en la tristesa i la melangia, mancat d'experiències que el facin sortir de si mateix. Per això convida a perdre la por al misticisme, a redescobrir aquella dimensió que pot retornar alegria i profunditat a l'ànima. No es tracta —diu— d'una fe obligatòria, sinó d'un mode de «transcendir el jo», de recuperar l'admiració.

I tanmateix, els cristians sabem que aquest anhel té un nom: Déu. Allò que el

filòsof intueix com una recerca estètica, els místics ho reconeixen com una crida divina. Teresa parlava d'«una música interior que només l'ànima enamorada escolta», i sant Joan de la Creu descrivia l'èxtasi com «una ferida d'amor». Potser la cultura actual, sense saber-ho, torna a escoltar aquesta melodia.

L'art, la poesia o la música poden despertar en molts la nostàlgia de l'etern. És tasca de l'Església acompanyar aquesta recerca, estendre ponts, oferir el silenci, la pregària i la bellesa com a camins cap a la trobada amb el Déu que continua cridant el cor humà. Perquè la mística no pertany al passat: és la resposta viva a la set d'infinat que habita el nostre present.

També a les nostres parròquies de Barcelona, on la música sacra, els concerts als temples o els espais d'adoració silenciosa obren portes al Misteri, la mística torna a florir.

Allà on un cor es deixa tocar per la bellesa i l'amor de Déu, la mística —com una flama antiga— continua viva i encesa.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Vigorizar el futuro con la Esperanza

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

La contemplación de la Epifanía nos manifiesta la presencia de Dios-con nosotros. Los días de las celebraciones navideñas nos permiten gozar de la ternura del Señor. Jesús se nos muestra en la debilidad de un Niño recién nacido, ha tomado nuestra carne. Dios y hombre que viene a salvarnos.

En la próxima solemnidad se cerrará el Año Jubilar de la Esperanza. Clausurar no es abandonar lo que hemos celebrado, al contrario es culminar, tomarlo enriquecido por tantas gracias que el Señor ha derramado sobre nosotros y proyectarlo en un mayor amor y servicio, a Dios y a los hermanos.

En la Bula de Convocación del Jubileo *Spes non confundit*, el papa Francisco nos invitaba a mirar el futuro con

esperanza; nos llamaba a «tener una visión de la vida llena de entusiasmo para compartir con los demás». Sabemos, nos lo decía desde las palabras iniciales de la Bula que «la esperanza no defrauda» (Rm 5,5). Nos indicaba que es necesario fijarnos «en todo lo bueno que hay en el mundo para no caer en la tentación de considerarnos superados por el mal y la violencia. En este sentido, los signos de los tiempos requieren ser transformados en signos de esperanza».

María, a la que invocamos como madre de la Esperanza, nos ayude a alcanzar la que nos da la gracia de Dios, nos socorra para «redescubrirla en los signos de los tiempos que el Señor nos ofrece». Seamos testigos vigorizados con la Esperanza.

Lectures de la missa diària i santoral

5. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[1Jn 3,11-21 / SI 99 / Jn 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliana, vg.; sant Joan-Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); sant Carles de Sant Andreu, rel. passionista; beat Dídac-Josep de Cadis, prev. caputxí.

6. □ Dimarts [Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. ✦ Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora). Sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.**7. □ Dimecres [1Jn 3,22-4,6 / SI 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes. Sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat.**

8. □ Dijous [1Jn 4,7-10 / SI 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelita).

9. □ Divendres [1Jn 4,11-18 / SI 71 / Mc 6,45-52]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab. Sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelita); santa Marciana, vg. i mr.

10. □ Dissabte [1Jn 4,19-5,4 / SI 71 / Lc 4,14-22a]. Sant Agatà, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. □ † Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Ac 10,34-38 / Lc 3,13-17]. Sant Higini, papa (grec, 138-142) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prev. dominicans; beata Anna M. Janer, fund. de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell.

DIUMENGE II DESPRÉS DE NADAL

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-2.8-12)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teua heretat". M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor; en la seva heretat».

Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat, / Envia ordres a la terra / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprehensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-5.9-14) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes.

Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eccl 24,1-2.8-12)

La sabiduría hace su propia alabanza, encuentra su honor en Dios y se gloria en medio de su pueblo. En la asamblea del Altísimo abre su boca y se gloria ante el Poderoso. «El Creador del universo me dio una orden, el que me había creado estableció mi morada y me dijo: "Pon tu tienda en Jacob, y fija tu heredad en Israel". Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y nunca jamás dejaré de existir. Ejercí mi ministerio en la Tienda santa delante de él, y así me establecí en Sión. En la ciudad amada encontré descanso, y en Jerusalén reside mi poder. Arraigué en un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad».

Salmo responsorial (147)

R. *El Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sió. / Que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bendiciones espirituales en los cielos. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado.

Por eso, habiendo oído hablar de vuestra fe en Cristo y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mis oraciones, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

✠ Comienzo del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,1-5.9-14) (Versión abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios. Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió. El Verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo.

En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.

COMENTARI

El verb s'ha fet carn

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

La Família de Jesús, abans de ser la Sagrada Família de Natzaret, fou una família senzilla amb les seves alegries i preocupacions. Diu l'Evangeli: «...conservaven aquests records i els meditaven... pren el nen i la seva mare i fuig... torna cap a Israel». Una família en què la Paraula s'havia encarnat i des d'on es projectava el model de l'amor universal. Des de l'arrel cap a la comunió o com diu l'apòstol sant Pau: «Que la pau de Crist coroni en els vostres cors els combats que manteniu... i en aquesta pau hem estat cridats a formar un sol cor».

Amb el pròleg de l'Evangeli de sant Joan passa com amb les grans òperes, conté tots els temes musicals de la resta de l'obra. Les set estrofes (catorze versets), majestoses, resumeixen i expressen amb una profunda convicció la fe: Jesús (la Paraula) és Déu i revela (fa visible) el Déu infinit que diu als homes, de manera definitiva, qui és. Per copsar millor la novetat d'aquesta confessió de fe cal tenir present que l'evangelista expressa la seva experiència de Jesucrist amb l'ajuda dels termes de l'Antic Testament als quals dona nova vida: Aliança, Èxode, Paraula, Llum, Veritat i Llei. Sant Joan escriu per donar testimoni del que ha vist i escoltat, que el Verb està arrelat en la intimitat del Pare i pertany al món mateix de Déu. La diferència entre l'Antic i el Nou Testament és immensa. La revelació de Jesús és directa, no té intermediaris. Aquest home, Jesús, és Déu. El més íntim de la personalitat pertany a l'Ésser mateix de Déu. Jesús i el Pare són U. Tot el creat ho fou per aquesta Paraula no creada i que és font de vida i llum.

Creure en el nom de Jesús és reconèixer-lo a Ell mateix i aquest creure ens dona ser fills de Déu. La glòria de Déu és la manifestació de la seva santedat però la tenebra no la va rebre. Aquest és el drama de la humanitat, el fet de no rebre el seu Creador. Tanmateix, Déu s'acosta fins a fer-se humà amb tot igual a nosaltres tret del pecat. La vigorosa fórmula «La Paraula es va fer carn» ens assegura que no és aparença ni ombra sinó que Déu té rostre humà i resplendeix definitivament en el Cos Sagrat de Jesús com va escriure el cardenal Gagnon: «Déu s'ha manifestat en l'Encarnació i en la institució de la família.»

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dimarts 6 de gener, a les 12 h. Missa d'Epifania a la Catedral.

Dissabte 10 de gener, a les 10 h. Assemblea diocesana de Mans Unides a Sabadell.

Diumenge 11 de gener, a les 12 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa a la Santa Creu de Bellaterra i beneeix la reforma dels locals parroquials. / **A les 20 h.** confirmacions a Sant Fèlix de Sabadell.

Notícies

Agraïment des de Càritas. En les festes de Nadal des de Càritas s'intensifica l'acció solidària de l'Església a tra-

vés de la Campanya de Nadal. També esdevé un temps oportú per agrair als voluntaris la seva dedicació, com va fer el bisbe Salvador el dimarts 16 de desembre reconeixent la tasca de diferents voluntaris als arxiprestats de Sabadell. La trobada tingué lloc a la parròquia de la Sagrada Família.

Representacions nadalenques. El diumenge 14 de desembre, el bisbe Salvador va assistir a la representació del *Pessebre Vivent* a la parròquia de la Mare de Déu del Roser a Cerdanyola i el dissabte 20 de desembre a a representació dels *Pastorets* a Cardedeu. Dues mostres del gran nom-

bre de representacions popular del misteri de Nadal a la nostra diòcesi.

La parròquia de Badia celebra 50 anys. El dissabte 20 de desembre, la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè a Badia del Vallès celebrà el 50 aniversari de la seva creació. L'acte central fou la Missa solemne presidida pel vicari general i la presentació d'un llibre que recull la trajectòria d'aquesta comunitat parroquial.

Inici de ministeri del rector de Sant Francesc d'Assís. El diumenge 21 de desembre, el bisbe Salvador va presidir la Missa a la parròquia de Sant Francesc d'Assís a Sabadell amb motiu de l'inici del ministeri de rector de fra Miquel Coronado OFM.

Dinars solidaris. Diverses parròquies i comunitats a la diòcesi promouen

dinars solidaris en aquestes festes de Nadal i d'aquesta manera enfortir el sentit de pertinença a la comunitat cristiana. Entre ells la parròquia de Sant Vicenç a la Creu Alta de Sabadell en va fer dos sota el lema «Nadal en companyia», els 25 i 28 de desembre per oferir un espai de convivència, conversa i celebració familiars, especialment pensant en les persones que es queden soles en aquests dies.

A més a més...

Nou canal de comunicació a la diòcesi. S'ha creat un canal de comunicació de la diòcesi per rebre les notícies directament a través de WhatsApp. Les subscripcions s'han de fer a: <https://whatsapp.com/channel/0029VbBkrE6HwXb2jp4qpn2c>

CARTA DOMINICAL

† **SALVADOR CRISTAU COLL**
Obispo de Terrassa

Un rey pobre, una luz nueva

El papa León, en su exhortación *Dilexi Te* nos recuerda que «el evangelista Lucas, narrando la llegada a Belén de José y María, ya a punto de dar a luz, observa con amargura: "No habían encontrado sitio en el hostal" (Lc 2,7). Jesús nació en condiciones humildes, ... fue puesto en un pesebre y, muy pronto, para salvarlo de la muerte, sus padres huyeron a Egipto» (cf. Mt 2,13-15). Y todavía más adelante, dice que «no hubo ningún lugar acogedor ni siquiera a la hora de la muerte, ya que le condujeron fuera de Jerusalén para crucificarlo (cf. Mc 15,22). En esta condición se puede resumir claramente la pobreza de Jesús» (núm. 19).

Estamos a punto de celebrar la fiesta de la Epifanía, la fiesta de los Reyes como decimos popularmente, la segunda gran fiesta de este tiempo de Navidad. Es como la otra cara de la moneda de la misma fiesta. El niño pobre, que se ha manifestado a los pastores y al pueblo de Israel, ahora lo hace a toda la humanidad representada en aquellos sabios venidos de tierras lejanas siguiendo el rastro de una estrella que les había intrigado tanto como para ponerse en camino.

Más allá del aspecto entrañable y de la dimensión familiar que comporta la fiesta de la Epifanía, que nos trae recuerdos de nuestra infancia y nos ayuda a mantener nuestras tradiciones, esta fiesta nos lleva a reflexionar una vez más sobre cómo el Señor ha querido venir al mundo y manifestarse a toda la humanidad.

Como nos recuerda el Santo Padre, Dios ha querido hacerse hombre en la pequeñez de un niño, en la pobreza y sencillez de una vida familiar, en la calidez y la ternura de María y José, y en una sociedad dividida y enfrentada, en la realidad dura de una tierra convulsa y tensionada por las guerras y los enfrentamientos. Podríamos decir que Jesús vivió y sufrió todas las situaciones más duras del ser humano, mostrando así la proximidad de Dios a toda realidad humana, empezando por las situaciones más duras y dramáticas de las personas y los pueblos. Y es que Dios ha querido redimir a la humanidad de una manera misteriosa, rebajándose tanto como ha podido.

Pero en medio de esta situación, el evangelio nos presenta brotes de verdadera esperanza. Aquellos sabios venidos de tierras lejanas son

signo de esta esperanza de la humanidad y del anhelo de verdad de los hombres y mujeres de todas las épocas, capaces de descubrir a Dios en un niño y adorarlo haciéndole presentes como el oro, el incienso y la mirra.

La tradición ha puesto nombre a estos enigmáticos personajes. Melchor, Gaspar y Baltasar representan a la humanidad que es capaz de elevar la mirada más allá de las realidades visibles para descubrir los signos que nos llevan a creer en la presencia de Dios. Y saben ponerse en camino, saliendo de sus comodidades, de su seguridad, de su zona de confort como se dice ahora, para ir al encuentro de lo desconocido, y saben acudir a la Palabra de Dios para buscar la interpretación de los signos de la vida sin dejarse manipular por los poderosos del momento que, ávidos de poder, son capaces de querer destruir la vida del niño. Y siguiendo la luz de la estrella llegan donde está la presencia de Dios hecho hombre y le adoran, ofreciéndole lo más preciado que llevan a sus alforjas. Ellos son signo de la fe puesta en práctica, de la esperanza como motor y viviendo la caridad, el amor de Dios.

Un rey muy pobre, que es capaz de mover los corazones hacia Él y hacia los demás. Que la Epifanía nos ayude a también a nosotros a descubrir la luz verdadera y a ser testigos de esa luz en medio de nuestras familias, en medio del mundo. No lo olvidemos, seguimos la estrella, la luz que nos visita viniendo de lo alto, para ser también luz nosotros para nuestros hermanos.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

